

Arrest

nr. 236 657 van 9 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. HENDRICKX
Marcel Broodthaersplein 8/5
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 18 juli 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor verzoeker, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 15 september 2018 België binnen met een paspoort zonder visum en verzoekt op 3 oktober 2018 om internationale bescherming. Op 28 juni 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 1 juli 2019 aan verzoekster aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart Venezolaans staatsburger te zijn en te zijn geboren in Coro in de staat Falcon in Venezuela, waar u steeds hebt gewoond tot uw vertrek naar België. U was studente in Venezuela en studeerde psychologie.

U was sympathisant van Acción Democrática sinds 2012 en werd lid van deze politieke partij in 2015. Uw moeder is secretaris van diezelfde partij in Coro. Sinds 25 april 2012 nam u deel aan betogingen tegen de regering van Venezuela. In 2017 werd u samen met twee vriendinnen achtervolgd in het winkelcentrum van Maracaibo omwille van uw politieke activiteiten. Daarnaast werd er tussen 2016 en 2017 zeven keren ingebroken in de auto van uw moeder en drie keer in jullie huis. Uw moeder diende klacht in bij de politie maar er werd geen actie ondernomen. Een week na de laatste inbraak, op 25 oktober 2017, verhuisde u samen met uw moeder naar uw grootmoeder die wat verder woonde. Op 9 en 10 april 2018 werd u in de wagen achtervolgd. U diende klacht in bij de politie maar die gaf aan niets te kunnen doen. In juli en augustus 2018 ontving u vijf à zes anonieme telefoons. U besloot dat u niet meer veilig was in Venezuela en verliet het land in september 2018. U reisde met het vliegtuig naar België. U kwam in België aan op 15 september 2018. Op 3 oktober 2018 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u uw paspoort, identiteitskaart, een brief van parlementslid Eliézer Sirit, een foto van uw lidkaart van Acción Democrática, twee klachten van uw moeder bij de politie aangaande de inbraken in uw huis, foto's van uw moeder en uzelf tijdens jullie politieke activiteiten en nieuwsberichten over manifestaties in Coro neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hierbij sinds de beëindiging van de massademonstraties in juli 2017 meer doelgericht en selectiever te werk gaan. Zij visereren hoofdzakelijk personen wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij, dan wel het sporadisch deelnemen aan demonstraties ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Uit uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die aan de basis van uw vlucht uit uw land van herkomst zouden hebben gelegen kan geen gegronde vrees voor vervolging door de Venezolaanse

autoriteiten als gevolg van uw politieke activiteiten worden afgeleid. U slaagde er in het kader van uw verzoek om internationale bescherming immers niet in concrete elementen aan te wijzen waaruit blijkt dat de problemen die u in Venezuela kende enig verband zouden houden met uw politieke activiteiten.

Zo blijkt uit uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen in het winkelcentrum van Maracaibo dat u ervan uit gaat dat deze het gevolg waren van uw politieke activiteiten (CGVS, p.10 en 11). Wanneer er echter wordt geïnformeerd naar uw redenen om van dit verband uit te gaan blijkt u geen enkel concreet element te kunnen aanwijzen. De mannen die u zouden hebben achtervolgd blijken immers op geen enkele manier te hebben verwezen naar uw politieke activiteiten en lijkt u het verband louter af te leiden uit het feit dat u politiek actief was en de afwezigheid van andere mogelijke redenen (CGVS, p.11).

Ook voor het verband tussen de politieke activiteiten van u en uw moeder en de inbraken in uw woning en in de wagen van uw moeder brengt u geen enkele concrete aanwijzing aan. U neemt aan dat de reden voor de inbraken in de wagen van uw moeder haar politiek activisme was louter omdat haar wagen aan het partijbureau was geparkeerd bij de eerste inbraak (CGVS, p. 11). Gezien het huidige economische klimaat en de veiligheidssituatie in Venezuela, wordt u gevraagd waarom u denkt dat uw moeder persoonlijk werd gevisieerd in dit verband. U herhaalt als reactie echter louter dat de auto geparkeerd stond aan het partijbureau, dat uw moeder en uzelf tegen misdaad waren en dat Coro een kleine stad is waarin iedereen elkaar kent (CGVS, p. 11). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u de door u voorgehouden vervolging door de autoriteiten in concreto weet aan te tonen.

Tot slot liggen ook louter vermoedens aan de basis van uw beweringen over de band tussen uw politieke activiteiten, de anonieme telefoons die u ontving en achtervolging door een auto op 9 en 10 april 2018. U geeft aan dat u vermoedt dat u achtervolgd werd door een auto omwille van uw politieke activiteiten (CGVS, p. 14), maar dit vermoeden staat u niet met concrete bewijzen. Bovendien blijkt bij beide achtervolgingen de achtervolging spontaan te zijn gestaakt (CGVS, p. 15). Over de anonieme telefoons die u ontving, beweert u niet te weten wie u belde. Er werd bovendien niets gezegd tijdens deze oproepen en het betrof telkens een ander nummer (CGVS, p. 14). Ook wat dit betreft, blijkt het verband met uw politieke activiteiten louter hypothetisch.

Naast de vaststelling dat er uit uw verklaringen geen aanwijzingen kunnen worden afgeleid met betrekking tot de band tussen de gebeurtenissen en uw politieke activiteiten moet ook worden geconcludeerd dat de problemen die u in Venezuela kende niet als dermate ernstig kunnen worden beoordeeld dat zij aanleiding zouden geven tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Het feit dat u zou zijn achtervolgd, beledigd, er in uw woning en in de wagen van uw moeder zou zijn ingebroken en u anonieme telefoontjes ontving, kan immers niet worden beschouwd als dermate systematisch en ingrijpend dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Van deze gebeurtenissen kan evenmin worden gesteld dat ze kan worden beschouwd als foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van de subsidiaire bescherming.

Tot slot dient erop gewezen te worden dat uw voorgehouden vrees verder ondermijnd wordt door het gegeven dat uw moeder, als secretaris van de partij Acción Democrática in Coro, nog steeds in Coro verblijft, zonder dat zij daar persoonlijke problemen ervaart (CGVS, p. 6-7).

Op basis van het voorgaande moet er worden geconcludeerd dat u er in het kader van uw verzoek om internationale bescherming niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Waar u stelt dat uw familie in moeilijke sociaal-economische omstandigheden leeft in Venezuela moet worden gesteld dat aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precare omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. U gaf tijdens het persoonlijk onderhoud immers aan dat het ondanks enige medische problemen relatief goed gaat met uw moeder en grootmoeder. Uw moeder werkt volgens uw verklaringen nog steeds en uw grootmoeder beschikt er nog steeds over een pensioen. Tot slot werkt uw tante als lerares en staat ook zij in voor het inkomen van het gezin (CGVS, p.7).

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Vooreerst dient benadrukt dat documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Ze volstaan op zichzelf niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Wat betreft uw paspoort en uw identiteitskaart, dienst vastgesteld dat dit documenten zijn die uw herkomst staven, wat niet ter discussie staat. De foto van uw lidkaart van de Acción Democrática, staft uw lidmaatschap bij deze politieke partij, wat eveneens niet betwist wordt. De foto's en bewijzen die u neerlegt met betrekking tot uw politiek activisme en het activisme van uw moeder, staven uw politiek activisme en het politiek activisme, wat niet betwist wordt. Wat betreft de klachten bij de politie over de inbraken in uw huis, dient erop gewezen worden dat deze inbraken en de daaropvolgende klachten bij de politie, eveneens niet betwist worden.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster meent dat de commissaris-generaal op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen. Zij vervolgt met een aantal theoretische beschouwingen over de beoordeling van de gegrondheid van een vrees voor vervolging aan de hand van een rapport van UNHCR en past de hierin naar voor geschoven principes als volgt toe op de situatie in Venezuela:

"De situatie in Venezuela is zeer complex en wordt gekenmerkt door mensenrechtenschendingen op grote schaal. Zowel burgerlijke en politieke als socio-economische basisrechten worden geschonden. Deze mensenrechtenschending zijn het gevolg van een politiek beleid en worden grotendeels begaan door de staat. Ook paramilitaire- en criminele bendes begaan geweld ten aanzien van burgers maar in veel gevallen kan niet simpelweg gesproken worden van criminele bendes omdat er een link is met de staat en een achterliggende politiek. Mensenrechtenschendingen nemen verschillende vormen aan: gewelddadige repressie van iedereen die kritisch durft te zijn ten aanzien van het regime; geweld door bendes die gesteund of getolereerd worden door de staat; sociaal en economisch geweld in de vorm van de onbeschikbaarheid van elementaire levensmiddelen, het aan burgers onttrekken van buitenlandse humanitaire hulp en het van partijsteun afhankelijk maken van toegang tot basiszaken zoals voedsel. Onderstaande objectieve landeninformatie van bronnen als de VN en Inter American Commission for Human Rights (IACHR) tonen aan dat burgers dagelijks het slachtoffer worden van deze situatie die volgens de voorspellingen enkel zal verergeren.

Veiligheidssituatie

Cedoca stelt bij aanvang van de "COI Focus VENEZUELA Situation Sécuritaire, 29 avril 2018 (Update)" vast dat de veiligheidssituatie bijzonder complex en gewelddadig, zelfs extreem gewelddadig is "La présente recherche dresse un état de lieu de la situation sécuritaire au Venezuela qui est particulièrement complexe et volatile."² "D'après le Congressional Research Service (CRS), la situation politique risque de rester extrêmement volatile."³

De situatie wordt momeneel gekwalificeerd als pré-conflict maar het land riskeert binnenkort te imploderen en in een burgeroorlog of politieke oorlog verzeild te raken. "Le Venezuela est actuellement dans une situation de pré-conflict et le risque de guerre civile ne peut pas être exclu. Traversant une grave crise politique, économique et sociale, le pays semble au bord de l'implosion ou en "guerre politique".

Venezuela is het tweede meest gewelddadige land ter wereld, en hoofdstad Caracas de tweede gevaarlijkste stad. Het aantal geregistreerde gewelddadige moorden in Venezuela in 2016 is 10 keer hoger dan het gemiddelde op wereldniveau.⁴

Het geweld heeft een impact op het dagelijkse leven van de volledige bevolking:

"(...)"⁵

Verschillende bendes, paramilitaire groeperingen zijn actief en oefenen geweld uit ten aanzien van de bevolking. In veel gevallen zijn ze ofwel politiek gelinkt aan de overheid of worden ze getolereerd door de overheid."

Verzoekster citeert vervolgens uit het rapport "Situation of Human Rights in Venezuela" van IACHR van 31 december 2017 en het rapport "Venezuela, Les groupes mafieux et paramilitaire" van OFPRA van 22 november 2016 over de colectivos en criminele bendes in Venezuela.

Zij betoogt dat iedereen die zich kritisch uit ten aanzien van het regime vervolging riskeert en onderbouwt dit met citaten uit het rapport "Crackdown on dissent. Brutality, torture and political persecution in Venezuela" van Human Rights Watch van 29 november 2017 en het rapport "Human rights violations in the Bolivarian republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight" van UN Human Rights office of the high commissioner van juni 2018.

Wat betreft de straffeloosheid in Venezuela, citeert verzoekster uit een persartikel van UN News Service van 22 juni 2018, getiteld *"Human rights chief calls for international probe on Venezuela, following 'shocking accounts of extrajudicial killings'"*.

Inzake economische en sociale rechten stelt verzoekster dat de bevolking er niet meer in slaagt te voorzien in elementaire basisbehoeften en dat de situatie verder zal verslechteren. Zij citeert vervolgens uit voornoemde rapporten van UN Human Rights office of the high commissioner en van IACHR en meent dat deze informatie aantoont dat de volledige bevolking slachtoffer is. Vervolgens citeert zij ook specifiek met betrekking tot de toegang tot en de beschikbaarheid van voedsel en de gezondheidszorg uit dezelfde informatie van UN Human Rights office of the high commissioner en van IACHR. Aan de hand van de informatie van IACHR meent zij dat vrouwen en kinderen in het bijzonder worden geraakt.

Aan de hand van voornoemd rapport van IACHR betoogt verzoekster dat de staat bewust weigert de situatie van haar bevolking te verbeteren door het weigeren van humanitaire hulp. Voorts betoogt zij dat de reeds zeer beperkte toegang tot economische en sociale rechten verder wordt beperkt door ze afhankelijk te maken van loyaliteit aan de heersende partij en door corruptie. Zij citeert hierna nogmaals uit de voornoemde rapporten van IACHR en UN Human Rights office of the high commissioner. Tevens laat zij gelden dat uit het rapport van UN Human Rights office of the high commissioner blijkt dat vervolging voor een kritische houding ten aanzien van het regime zich uitbreidt naar familieleden.

Daarna laat verzoekster gelden dat het feit dat een conflict een impact heeft op grote groepen mensen of in het algemeen op burgers het aantonen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) niet in de weg staat, maar juist de gegrondheid van de vrees versterkt. Zij poneert dat voor de toepassing van het Verdrag van Genève geen gedifferentieerd risico moet worden aangetoond. Zij past deze beschouwingen als volgt toe:

"Uit bovenstaande informatie blijkt dat in het algemeen de bevolking van Venezuela slachtoffer is van de onveiligheids- en socio-economische situatie. Voor wat betreft de socio-economische situatie blijft niemand gespaard behalve een kleine groep geprivilegieerden die nauwe banden onderhouden met de overheid.

*"Ainsi l'étude portant sur les données de 2015 indique qu'il n'y a plus de classes sociales en dehors de la dichotomie pauvre/non pauvre"*²⁷

*"Anyone with access to hard currency is able to live fairly well. That includes senior government officials and senior army officers for example, as well as private sector contractors with good relations with the government. The key is either to ensure an income in hard currency or to be well enough connected with people who control the very limited supply of official dollars to be able to obtain them at the official rate"*²⁸

Deze factoren, direct of indirect gelinkt aan de veiligheidssituatie, dwingen mensen het land te ontvluchten. Volgens UNHCR is voor een zeer groot aantal Venezolanen de nood aan internationale bescherming aangetoond:

*"Les migrants vénézuéliens sont mus par une combinaison complexe de plusieurs facteurs liés directement ou indirectement à la sécurité: accès à un revenu, accès à l'alimentation, accès à la sécurité, accès aux services de santé,... (p. 27) "ECKE signale en outre que l'UNHCR a affirmé que des considérations relatives à la protection internationale sont devenues apparantes pour un nombre très significatif de Vénézuéliens,"*²⁹

Vervolgens stelt verzoekster dat een persoon niet dient aan te tonen dat hij reeds vervolgd werd in het verleden en dat de vrees prospectief beoordeeld dient te worden, waarbij rekening moet worden gehouden met de evolutie van de situatie naar de toekomst toe. Zij stelt dat de commissaris-generaal *in casu* besluit om geen bescherming toe te kennen op basis van ongeloofwaardigheid van wat al meegemaakt werd in het verleden en aldus onvoldoende de vrees naar de toekomst toe onderzoekt. Op basis van het profiel en de objectieve situatie in haar land van herkomst dient de commissaris-generaal volgens verzoekster in te schatten wat er na terugkeer zou gebeuren.

Daarna voert verzoekster een theoretisch betoog over de link met een van de gronden van het Verdrag van Genève en stelt zij dat er in Venezuela sprake is van afbraak van de democratie en de rechtsstaat, met als gevolg dat er op grote schaal mensenrechtenschendingen zijn waarvan de burgerbevolking het slachtoffer is. Zij citeert nogmaals uit het voornoemde rapport van IACHR.

Aan de hand van het voornoemde rapport van IACHR en het rapport *"Misery as Strategy: The Human Cost of Conflict"* van ICG van mei 2018 voert zij verder aan dat het geweld dient gezien te worden binnen de ontwikkeling van Venezuela onder Maduro naar een dictatuur waar alle macht in handen is van de uitvoerende macht, en in het bijzonder de president en het leger met als gevolg de totale afbraak van de democratie en de rechtsstaat. Voor verzoekster is het duidelijk dat het regime aan de basis ligt van de huidige crisis en dat de mensenrechtenschendingen ten aanzien van de bevolking politiek gegrond zijn.

Vervolgens gaat verzoekster in op de principes van de bewijslast inzake het identificeren van een intern vluchtalternatief evenals de pertinentie en redelijkheid ervan, die bij de asielinstanties ligt. Zij is de mening toegedaan dat het voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) onmogelijk is om het geweld in Venezuela in kaart te brengen. Gezien het geweld algemeen verspreid is en de socio-economische crisis het volledige land treft, kan volgens haar momenteel niet ingezien worden hoe een intern vluchtalternatief toegepast wordt overeenkomstig de voorwaarden van UNHCR.

Aangaande de geloofwaardigheid, documenten en het voordeel van de twijfel, betoogt verzoekster met citaten uit rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM), uit rapporten van UNHCR en uit de rechtsleer als volgt:

"Geloofwaardigheid mag een onderzoek naar en beoordeling van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag niet in de weg staan, zo stelt de RvV:

« (...) »³⁷

Zowel de neergelegde documenten als de verklaringen van verzoekster dienen in overweging genomen te worden bij het evalueren van hun geloofwaardigheid. Zo stelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak M.A. tegen Zwitserland:

"(...)"³⁸

Zelfs wanneer verklaringen beschouwd worden als niet geloofwaardig dient rekening gehouden te worden met documenten gezien zij op zich kunnen volstaan om een realiteit van het risico aan te tonen. Zo besliste het Hof in I. t. Zweden:

« (...) »³⁹

In dezelfde zin stelt UNHCR dat een beoordeling van geloofwaardigheid gebaseerd dient te zijn op het geheel van bewijselementen,

"(...)"⁴⁰

Ten slotte dient aangestipt te worden dat vervolging onder het Vluchtelingenverdrag niet buiten kijf moet staan. Aangetoond dient te worden dat er een redelijke mogelijkheid bestaat dat een persoon slachtoffer wordt van vervolging:

"(...)"⁴¹

In dit kader dient eveneens gewezen te worden op het algemeen principe binnen het Vluchtelingenrecht van het voordeel van de twijfel. Dit principe erkent de moeilijkheden die verzoekers ondervinden bij het verzamelen van bewijsmateriaal ter ondersteuning van hun vrees. UNHCR stelt in dit verband:

"(...)"⁴²

"(...)"⁴³

De aangehaalde elementen dienen niet noodzakelijk op persoonlijke ervaring gestoeld te zij. Het lot van vrienden, familie of mensen behorende tot dezelfde groep kunnen de vrees aantonen:

"(...)"⁴⁴

Hieruit besluit verzoekster dat de materiële motiveringsplicht werd geschonden en dat de bestreden beslissing niet zorgvuldig werd genomen. Zij stelt naar waarheid haar problemen tijdens het gehoor op het CGVS te hebben uiteengezet.

Ten slotte laat verzoekster, met verwijzing naar wat zij hierboven heeft uiteengezet, nog gelden dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) en c), van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage bij het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 28 mei 2020 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij samen met de COI Focus "*Venezuela. Situation socio-économique*" van 20 april 2018 en andere informatie over de situatie in Venezuela en met referenties aan de COI Focus "*Venezuela. Veiligheidssituatie (addendum)*" van 1 juli 2019.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekster verklaart dat zij haar land van herkomst verlaten heeft omdat zij meende dat het daar voor haar, als sympathisant sinds 2012 en lid sinds 2015 van de politieke partij *Acción Democrática* en als dochter van de secretaris van deze partij niet meer veilig was. Zij maakt melding van een achtervolging in 2017 in het winkelcentrum van Maracaibo, van zeven inbraken in de auto van haar moeder en drie inbraken in hun huis, van achtervolgingen in de wagen op 9 en 10 april 2018 en van vijf à zes anonieme telefoons in juli en augustus 2018. In september 2018 zou zij Venezuela verlaten hebben.

De Raad merkt op dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing met betrekking tot bovenstaande vluchtmotieven op goede gronden oordeelt dat verzoekster er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève aannemelijk te maken. Volgende pertinente motieven schragen dit oordeel op voldoende wijze:

"Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en critici van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hierbij sinds de beëindiging van de massademonstraties in juli 2017 meer doelgericht en selectiever te werk gaan. Zij viseren hoofdzakelijk personen wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij, dan wel het sporadisch deelnemen aan demonstraties ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Uit uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die aan de basis van uw vlucht uit uw land van herkomst zouden hebben gelegen kan geen gegronde vrees voor vervolging door de Venezolaanse autoriteiten als gevolg van uw politieke activiteiten worden afgeleid. U slaagde er in het kader van uw verzoek om internationale bescherming immers niet in concrete elementen aan te wijzen waaruit blijkt dat de problemen die u in Venezuela kende enig verband zouden houden met uw politieke activiteiten.

Zo blijkt uit uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen in het winkelcentrum van Maracaibo dat u ervan uit gaat dat deze het gevolg waren van uw politieke activiteiten (CGVS, p.10 en 11). Wanneer er echter wordt geïnformeerd naar uw redenen om van dit verband uit te gaan blijkt u geen enkel concreet element te kunnen aanwijzen. De mannen die u zouden hebben achtervolgd blijken immers op geen enkele manier te hebben verwezen naar uw politieke activiteiten en lijkt u het verband louter af te leiden uit het feit dat u politiek actief was en de afwezigheid van andere mogelijke redenen (CGVS, p.11).

Ook voor het verband tussen de politieke activiteiten van u en uw moeder en de inbraken in uw woning en in de wagen van uw moeder brengt u geen enkele concrete aanwijzing aan. U neemt aan dat de reden voor de inbraken in de wagen van uw moeder haar politiek activisme was louter omdat haar wagen aan het partijbureau was geparkeerd bij de eerste inbraak (CGVS, p. 11). Gezien het huidige economische klimaat en de veiligheidssituatie in Venezuela, wordt u gevraagd waarom u denkt dat uw moeder persoonlijk werd gevisieerd in dit verband. U herhaalt als reactie echter louter dat de auto geparkeerd stond aan het partijbureau, dat uw moeder en uzelf tegen misdaad waren en dat Coro een kleine stad is waarin iedereen elkaar kent (CGVS, p. 11). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u de door u voorgehouden vervolging door de autoriteiten in concreto weet aan te tonen.

Tot slot liggen ook louter vermoedens aan de basis van uw beweringen over de band tussen uw politieke activiteiten, de anonieme telefoons die u ontving en achtervolging door een auto op 9 en 10 april 2018. U geeft aan dat u vermoedt dat u achtervolgd werd door een auto omwille van uw politieke activiteiten (CGVS, p. 14), maar dit vermoeden staat u niet met concrete bewijzen. Bovendien blijkt bij beide achtervolgingen de achtervolging spontaan te zijn gestaakt (CGVS, p. 15). Over de anonieme telefoons die u ontving, beweert u niet te weten wie u belde. Er werd bovendien niets gezegd tijdens deze oproepen en het betrof telkens een ander nummer (CGVS, p. 14). Ook wat dit betreft, blijkt het verband met uw politieke activiteiten louter hypothetisch.

Naast de vaststelling dat er uit uw verklaringen geen aanwijzingen kunnen worden afgeleid met betrekking tot de band tussen de gebeurtenissen en uw politieke activiteiten moet ook worden geconcludeerd dat de problemen die u in Venezuela kende niet als dermate ernstig kunnen worden beoordeeld dat zij aanleiding zouden geven tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Het feit dat u zou zijn achtervolgd, beledigd, er in uw woning en in de wagen van uw moeder zou zijn ingebroken en u anonieme telefoontjes ontving, kan immers niet worden beschouwd als dermate systematisch en ingrijpend dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst

ondraaglijk wordt. Van deze gebeurtenissen kan evenmin worden gesteld dat ze kan worden beschouwd als foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van de subsidiaire bescherming.

Tot slot dient erop gewezen te worden dat uw voorgehouden vrees verder ondermijnd wordt door het gegeven dat uw moeder, als secretaris van de partij Acción Democrática in Coro, nog steeds in Coro verblijft, zonder dat zij daar persoonlijke problemen ervaart (CGVS, p. 6-7).

(...)

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Vooreerst dient benadrukt dat documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Ze volstaan op zichzelf niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Wat betreft uw paspoort en uw identiteitskaart, dienst vastgesteld dat dit documenten zijn die uw herkomst staven, wat niet ter discussie staat. De foto van uw lidkaart van de Acción Democrática, staft uw lidmaatschap bij deze politieke partij, wat eveneens niet betwist wordt. De foto's en bewijzen die u neerlegt met betrekking tot uw politiek activisme en het activisme van uw moeder, staven uw politiek activisme en het politiek activisme, wat niet betwist wordt. Wat betreft de klachten bij de politie over de inbraken in uw huis, dient erop gewezen worden dat deze inbraken en de daaropvolgende klachten bij de politie, eveneens niet betwist worden."

De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om bovenstaande pertinente motieven, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te ontcrachten of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekster toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel in gebreke blijft. Zij blijft immers in wezen steken in het louter poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van haar vluchtmotieven, en het aanhalen van informatie met betrekking tot de algemene situatie in Venezuela, waarmee zij echter de bevindingen van de commissaris-generaal niet ontcracht en haar beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

Waar verzoekster de commissaris-generaal nog verwijt haar vrees onvoldoende naar de toekomst toe te hebben onderzocht, wijst de Raad erop dat zij geen concrete elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij in de toekomst persoonlijk een risico loopt om te worden vervolgd. Een loutere verwijzing naar algemene landeninformatie volstaat hiertoe niet, wanneer daaruit – zoals *in casu* – niet kan blijken dat elke Venezolaan in Venezuela vervolgd wordt.

Aldus slaagt verzoekster er niet in om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van haar vluchtrelaas, te weerleggen of te ontcrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

Deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoekster het voordeel van de twijfel toe te staan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekster geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.3.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op haar beweerde vrees voor represailles vanwege de Venezolaanse overheid, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat zij niet aannemelijk maakt dat zij bij terugkeer naar Venezuela zal worden gevisieerd door de Venezolaanse autoriteiten.

In de mate dat verzoekster zich baseert op de algemene socio-economische en mensenrechtensituatie in Venezuela om een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen, en in dit verband citeert uit informatie waaraan zij refereert in haar

verzoekschrift, stelt de Raad vast dat de teneur van deze informatie in dezelfde lijn ligt als de informatie in het administratief dossier en deze waaraan in de aanvullende nota van verwerende partij wordt gerefereerd. Hieruit blijkt dat de socio-economische situatie in Venezuela is geïmplodeerd, dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

Wat betreft de falende publieke gezondheidszorg in Venezuela, wijst de Raad op artikel 48/4, § 1, van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.” (eigen onderlijning)

Voor zover verzoekster medische problemen zou hebben, dient zij zich aldus te richten tot de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Nergens kan uit verzoeksters verklaringen evenwel blijken dat zij medische problemen heeft, laat staan dat haar op individuele en gerichte wijze medische verzorging wordt ontzegd.

Voorts benadrukt de Raad de vaste rechtspraak van het EHRM dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM van 23 maart 2016, nr. 43611/11, *“F.G. e.a. / Sweden”*, §§ 111-112).

Bij arrest nr. 59166/12 van 26 augustus 2016, *“J.K. e.a. / Sweden”*, §§ 79-81, bevestigt het EHRM deze algemene principes inzake artikel 3 (§ 79) zoals uiteengezet in *“Saadi v. Italy ([GC] no. 37201/06, §§ 124-133, ECHR 2008) and, most recently, in F.G. v. Sweden ([GC], no. 43611/11, ECHR 2016)”*. Het risico moet reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten *“are not able to obviate the risk by providing appropriate protection”* (zie EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, *“NA. / The United Kingdom”*, § 110; EHRM 20 januari 2009, nr. 32621/06, *“F.H. v. Sweden”*, § 102; en EHRM 29 april 1997, nr. 24573/94, *“H.L.R. / France”*, § 40). Het EHRM benadrukt nog dat (§ 80) deze hoge drempel tevens geldt wanneer het gevaar uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot nationale autoriteiten. Ten slotte stelt het EHRM ook nog dat artikel 3 van het EVRM geen beoordeling uitsluit van een eventuele interne hervestiging (§ 81 *The Court reiterates that Article 3 does not, as such, preclude Contracting States from placing reliance on the existence of an internal flight alternative in their assessment of an individual's claim that a return to his country of origin would expose him to a real risk of being subjected to treatment proscribed by that provision (see Salah Sheekh v. the Netherlands, no. 1948/04, § 141, 11 januari 2007; Chahal v. the United Kingdom, 15 november 1996, § 98, Reports 1996-V; and Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, §§ 67-68, ECHR 2001-II)*). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM 30 oktober 1991, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, *“Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk”*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 4 december 2008, nr. 20113/07, *“Y./Rusland”*, § 79; EHRM 28 februari 2008, nr. 37201/06, *“Saadi/Italië”*, § 131; EHRM 4 februari 2005, nrs. 46827/99 en 46951/99, *“Mamatkulov en Askarov/Turkije”*, § 73; EHRM 26 april 2005, nr. 53566/99, *“Müslim/Turkije”*, § 68).

Te dezen kan verzoekster niet stellen dat zij een kwetsbare persoon is die leefde onder bijzonder benarde, inhumane omstandigheden. Noch kan zij aantonen dat er omwille van de benarde socio-economische omstandigheden in Venezuela een positieve intentie, of verregaande onverschilligheid, zou bestaan om haar persoonlijk aan een onmenselijke of vernederende behandeling te onderwerpen.

Verzoekster stelt evenmin dat zij geheel afhankelijk was/is van overheidssteun (onder andere via het systeem van de '*carnet de la patria*'), of dat zij buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften, waardoor zij in een toestand van achterstelling zou terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (cf. EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, "*Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*", § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, "*Salah Sheekh / Nederland*", § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, "*M.S.S. / België en Griekenland*", § 254).

De Raad neemt aan dat de ernstige tekortkomingen in het publieke gezondheidsstelsel en de voedselbedeling geweld kunnen meebrengen, temeer gezien de civiele groeperingen die ingeschakeld worden bij de verdeling van goederen en geneesmiddelen. Uit verzoeksters verklaringen over haar profiel en haar familiale/financiële situatie in Venezuela kan evenwel niet afgeleid worden dat er in haar hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van die aard is dat zij, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijke en vernederende behandeling loopt. In dit verband wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt overwogen:

"U gaf tijdens het persoonlijk onderhoud immers aan dat het ondanks enige medische problemen relatief goed gaat met uw moeder en grootmoeder. Uw moeder werkt volgens uw verklaringen nog steeds en uw grootmoeder beschikt er nog steeds over een pensioen. Tot slot werkt uw tante als lerares en staat ook zij in voor het inkomen van het gezin (CGVS, p.7)."

Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen elementen of argumenten aan die deze motieven weerleggen of ontkrachten. Bovendien stipt de Raad hierbij aan dat verzoekster aangaf dat zij aan de universiteit tot de tweede trimester van het eerste jaar psychologie gestudeerd heeft en dat zij geen financiële moeilijkheden heeft aangehaald als reden voor de beëindiging van deze studie. Daarnaast verklaarde verzoekster dat haar moeder een wagen heeft, die weliswaar kapot is (administratief dossier, stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij in Venezuela, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële behoeftigheid. Verzoekster toont niet aan een onmenselijke of vernederende behandeling te vrezen.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in de informatie uit het rechtsplegingsdossier wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoekster *in concreto* dient aan te tonen dat er wat haar betreft in haar land van herkomst een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat, alwaar zij in gebreke blijft.

2.3.3.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Zoals terecht wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, bestaan er geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, nu uit niets blijkt dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

De diepe economische en politieke crisis in Venezuela is immers niet het gevolg van een gewapend conflict maar veeleer van de activiteiten van de huidige en vorige Venezolaanse regeringen en het wanbeheer van de Venezolaanse economie. Zoals nog blijkt uit de COI Focus "*Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*" van 1 juli 2019, waaraan in de aanvullende nota van verwerende partij wordt gerefereerd, beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. De oppressie gaat uit van de staat, zoals het leger, de staatsveiligheidsdiensten of nog groeperingen als de "*Colectivos chavistas*" en de *megabandas*, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen.

Voorts draagt niet enkel de mate van wetteloosheid in Venezuela bij tot het politiek geweld maar ook tot het criminele geweld. De Raad kan aannemen dat de druggerelateerde criminaliteit in sommige delen van het land bijzonder ernstig is (adm. doss., stuk 14, map met 'landeninformatie', nr. 2, COI Focus "*Venezuela: Situation Sécuritaire*" van 4 april 2019). Hoe dan ook, er kan uit de informatie in het administratief dossier, bij het verzoekschrift en bij de aanvullende nota niet worden afgeleid dat thans in Venezuela een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.3.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. In zoverre verzoekster de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert, moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.6. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juni tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

D. DE BRUYN